

ՄԱՐԴՈՒ, ԵՐԱԶՆԵՐԻ ԵՒ ԱՍՏՈՒԱԾՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Ո՛վ աստուածային խանդավառութիւն,

Դու իմ երագուած գերեզմանն ես,

Ես զգում եմ անա ներկայութիւնդ

Երկինքների մէջ

Ու ես լսում եմ մեզմ էս մրմունջը

Գիշերների խաւարում.

Որովհետեւ գիշերով է, որ աստուածները

Իջնում են մեր մէջ ու ապրում մեզ հետ:

Եւ իրապէս, ի՞նչ է մութն ու գիշերը, թէ

ուչ կրկնուող, հսկայ մի երագ,

Ուր ոգիները վառում են յաճախ

Յաղթակա՛ն ջահեր մեր հոգիներում,

Ուր հարբեցումը կրակի պէս հոսում է

հագուց հոգի, երակից երակ

Եւ ուր պէտք չունի Մարդը իւր աչիքն՝

տեսնելու համար.

Մութի մէջ միայն պէտք է երագել,

Որովհետեւ կոյր են հրեշտակները,

Եւ աստուածները չեն սիրում մերկութիւնն

իրեւց...

Եւ կար ժամանակ, երբ Մարդը

ապրեց ու սիրեց աստուածների պէս.

Մարդիկ քարճրացան երկինքների մէջ,

Եւ այդ ժամանակ մարդ-աստուածները

սկսեցին ծնուել.

Հզօր, գեղեցիկ ու հրաշալիօրէն մարդկային:

Կուսական առաքաստները,

Գիշերային գիրգ երագանքի մէջ

սպասում էին երկնային փեսաների,

Ու մայրերը յդի էին կիսաստուածներով...

Եւ երբ գիշերը վառում էր իւր ջահերը հարթած,

Դիցուհիները իջնում էին լուռ ճամբաների

վրայ

Ու խաւարի մէջ հնչում էր ճայնը

նրանց ճայլերի...

Ու յետոյ այդ բոլորը փոխուեց մի

հէճեաթի, ու յետոյ դարձաւ մի երագ:

Մարդիկ չհաւատացին հէճեաթին ու

ծիծաղեցին երագի վերայ...

Հէճեաթը դարերի երագանքն է:

Մարդիկ չեն կարող հաւատալ նրան,

